

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileæ, [1619]

Demonactis vita

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1433)

[propē σφοδρῶς.] protendere membra cum escitatione. τὴν ἀσπίδα.] curiose agere. σὺν ἰσχύϊ.] virgibus rapere, & infestum esse, unde Scyllæ nomen videtur factum σὺν προδία.] id est, perculantia & lascivia. Quod fingitur.] Parane-
 sis de recta dicendi ratione. ἔργων πῶς.] H. J. J. us memini ἔ-
 μπελακίνοι cuiusdam. αὐτῶν παρανομίαν esse quæ τὸ μὲν, signi-
 ficatur. πρὸς οἴκῳ.] id est, quomodo putas. ἢ γὰρ διῶκα, ἢ γέ-
 μω, & c.] Id est, sub terram ire optabam, quando audiebam
 recitantem. ἡρώων.] id est, cum. αὐτῶν.] servulas.
 πῶτος.] volavit. ἀπὸ τῶν πόλεων.] Obviā veniens. ἢ ἡρώων.]
 Sedens. Qui verbis obscurioribus & minus vilitatis.] ἢ
 ἡρώων, ut etiam Quintilianus lib. 1. cap. 14.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ

DEMONACTIS

Bis.

Vita.

Vincencio Obsopœo interprete.

ARGUMENTVM.

O Ratio demonstratiui generis est, quæ historice ac didascalice tamen dictioni propior, quàm enoniasice. Describit autem genus, vitam, studia, eruditionem & professionem Demonactis philosophi, quæque idem & privatim & publice fecerit, & ab alijs passus fuerit. Præterea & apomnemonemata seu dicta illius memotabilia, aut aliàs argutè ac falsè responsa, in quibus recensendis potissimam orationis partem consumit. Postremo etiam quæ circa mortem & sepulturam illius acta, quibusque officijs & honoribus illum Athenienses & reliqui Græci profecuti sint. Exordio attentos potissimum facit, laudando suam ætatem, quod ea quoque viros memoria ac laude dignos, & vereribus illis Herculi & Socrati simillimos procreavit: cuiusmodi sint Demonax hic, & Beotius ille Softratus, de quo alibi ipse fecerit mentionem.

Epsla.

Μετὰ τὴν ἀρα
μὲν δὲ ἰαθ' ἱε
μας βίῳ, τὸ
παντάσῃ

ἀμοιβῇ ἰσοδοῦν δρᾶνῶν λό-
γῳ καὶ μνήμῃς ἀξίων, ἀπὸ
καὶ σώματι ἀριτῶν ὑπερ-
φυσῶν, καὶ γνώμῃ ἀκρας φι-
λοσόφου ἐκφάνειν. λίγῳ δ'
ἔστι τὴν Βοιωτικῶν Σόστρα-
τον ἀναφέρειν, ὃν Ἡρακλῆα
οἱ Ἑλλησθένειοί τινες, καὶ ἕπον-
το αὐτῷ, καὶ μάστιγι ἀσθε-
νέοντα τὸν φιλόσοφον,
ἔτι καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν
ἰδοῦμασα. πατὴρ δὲ τῷ
Δημόναχτι καὶ ἐπὶ μίκτι-
σον σωζυγόμενον. περὶ μὲν
ἔργων Σωστράτου, ἰν' ἄλλῳ βι-
βλίῳ γέγραπται μοι, καὶ
ἀδελφῶτα, μίγξιός τε αὐ-
τῷ, καὶ ἰσχυρῶς ὑπεροβῆ, καὶ
ἢ ὑπὸ αὐτῷ ἔργῳ Περνασ-
σῶν δίατα, καὶ ἢ ἱππικῶν ἰδι-
ων, καὶ ποικίλ' ὄρασι, καὶ ἔργα
οὐκ ἀποβλά τῷ ὀνόματι.

καὶ
animi magnitudine, & excellenti fortitudine. Insuper
que eius fuerit in monte Parnasso sub ipso dio viuendi ra-
tio, quod stratum laboriosum, que alimenta in montibus con-
quisita, que opera à nominis celebritate non abhorrentia.

Quidem cons-
sentaneum e-
rat & nostram
etatem non in

totum expertem fore vi-
rorum laude & memoria
dignerum, sed ijs quoque
qui & eximijs corporis vir-
tutibus, & mente sapien-
tiæ studio excultissima præ-
celluerunt, florere. Dis-
co autem cum in ^a Bæos-
ticum Sofstratum ista refer-
rens, quem Græci ^b Hæreum
lem vocare soliti sunt, & esse
existimabant: tum maxi-
mè in Demonactem philo-
sophum: quos ego & ipse
vidi, & visos magna admin-
ratione suspexi. Cum alie-
ro quoque, nempe Demo-
nacte, aliquandiu coniuu-
elam conuersationem ha-
bui. Sedenim vitam Sofstrati
in alio quopiam libello dili-
genter perscriptam execua-
tus sum, declarata eius &

Ad

ἢ ὅτι ἢ νησὰς ἀρῶν ἐπαξῶν,
 ἢ ὁλοποιῶν τὰ ἀβάτα, ἢ γυ-
 φερῶν τὰ ἀδύπορα. ὡς δὲ
 Δημόναξος ἢ δὲ δινάων λέ-
 γει, ἀμφοῖν ἐννοῶ, ὡς ἐκείνός
 τῶν δὲ μύθους ἐν τοῖς ἀείσοις
 τόχῃ λέγει, ἐμὲ, καὶ οἱ θεοὶ οὐ-
 ταῖοι τῶν νησῶν, καὶ πῆς ἐπι-
 λοβείαν ὀρῶντων, ἐχούσιν μὲν
 πῆς τὰ ἀρχαῖα μίαια τῶν
 πρῶτα ματῶν σφᾶς αὐτὸς
 ἔρῳ μίσην, ἀμὰ λέγει ἢ ἡμε-
 τῆς βίαιαν ὄνα προτιθέσθαι,
 καὶ ἡλοῦ ἐκείνον, ἀείσω ὅτι
 οὐδαμῶς φιλοσοφῶν γινώμι-
 νομ. ἡ δὲ τὸ μὲν ἢ Κλ-
 πρι, ἢ τῶν ἀφανῶν, ὅτι εἰς
 ἀξίωμα πολιτικῶν, ἢ κτήσιον,
 ἢ μὲν ἀπὸ καὶ πάλαι τῶν
 τῶν ἀφᾶντων γινώμι. ἢ καὶ
 ἀξίωσιν ἰουτῶν τῶν κενῶν
 σῶν, πῆς ἐπιλοβείαν ἔρῳ μί-
 σην, ἐκ Ἀγαθοδούλου, μὲν Δί,
 ἢ δὲ Δημητρίου πῆς αὐτῶν, ἢ δὲ

Επι-

dignitatem & possessionem civilem atinebat: caterum his
 omnibus ille longe erat excelsior atq; superior: & cum rebus
 pulcherrimis atque praestantissimis se ipse dignum iudicasset,
 ad philosophiae studiū semet cōtulit, non per Iouem ad Aga-
 thobulo tantū & Demetrio, qui ante illum fuerant, neq; ab
 NN Epieteto

Ad haec quanta in tollen-
 dis ē medio latronibus peris-
 cula exhauserit, tum quanta
 per inuia faciendis iumeri-
 bus, aut per tractatu diffici-
 lia praebendo transiui, pers-
 tulerit. iam verò equum mi-
 hi videtur de Demonacte
 nonnihil in lucem edere, dua-
 rum rerum gratia: ut & il-
 lius memores sint viri nos-
 stre aetatis praestantissimi,
 & iuuenes quique generosif-
 simi, animum ad philosophiā
 applicantes, non necesse ha-
 beant ad vetera tantū ex-
 empla semetipsos compone-
 re, sed ex nostra quoque vita
 habeant, quem sibi pro vi-
 uendi regula imitādum pro-
 ponant, facti illius aemuli,
 quem ego omnium optimum
 ex philosophis esse cognoui.

Erat itaq; Demonax genes-
 re Cyprius, non ex obscuris
 ortus parenibus, quātum ad

Επιήϊτος επιφράντων, ἀλ-
 λὰ πᾶσι μὲν σαυροῦτο ἴσως,
 καὶ ἔτι Τιμοκράτη τῷ Ηρα-
 κλείῳ, ὅφρα ἀνδρῶν φωνῶν καὶ
 ἢ γνάμω μάλιστα λιχοσμη-
 μέω. ἀπὸ δὲ Δημόναξ,
 ἐχ' ἄπο τῶν Ἰνδῶν, ὡς ἔφλω,
 παρακλήθας, ἀπὸ οἰκείας
 πρὸς τὰ λελάδα ὄρμης, καὶ ἰμ-
 φλιτε πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτος,
 ἐν πᾶσι τῶν ἐνδὲς λιχοσμη-
 μέω, ἡσπείδου μὲν τῶν ἀν-
 θραπέων ἀγαθῶν ἀπάντων
 ὁλοκρῶν πρᾶσθους ἑαυτῶν ἐ-
 πωθεῖα καὶ παρήρησια, δις
 τειλοσφῶν αὐτὸς τε ὀρθῶ καὶ
 ὄχι, καὶ ἀνεπιλήπτο βίω χεῖ-
 ρω, καὶ τοῖς ὀρθῶ καὶ ἀνό-
 σοι πρᾶσθαι, μα πρῆχων, τὴν
 ἑαυτ' γνάμω, καὶ τὴν ἐν τῷ
 φιλοσοφῶν ἀλήθειαν. ἢ μὲν
 ἀντιπλοῖς γινώσκει, τὸ δὲ νόσον,
 πρὸς ταῦτα ἡξίω, ἀλλὰ καὶ
 ποιητῶν σαυροφ' ἰσφί-
 το, καὶ τῶν πηλέων ἐμίμη-
 το, καὶ νέων ἡσπείδου. καὶ
 τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ πρᾶσθους,

ex
 sophia studia accessit, sed poetarum lectionib. enutrius,
 multos tenebat memoria, dicendiq. artes non mediocri studio
 exercebat. Ea verò quæ in philosophia tractari solent, haud
 modicè,

Epicletio excitatus, sed cum
 illis conuersabatur, præci-
 pue verò cum Timocrate
 Heracleote, viro cumprimis
 sapiente, neq. non eloquen-
 tia & industria plurimum
 ornato. At Demonax nequas
 quam ab aliquo illorum, ut
 dixi, persuasus, sed peculiari
 quo rapiebatur ad res præ-
 claras impetu & insito quo-
 dam ad philosophiam amo-
 re, statim à puero permotus,
 omnia humana bona in vni-
 uersum contempfit. Ac se cū
 totum libertati tradidisset,
 dicendiq. fiducia, in ea con-
 stanter perstitit, cum & ipse
 rectam ac sanam & inculpa-
 tam vitam viueret, ac viden-
 tibus & audientibus suam in-
 plius mentem exemplum exa-
 hiberet, veritatemq. quam in
 philosophando perpetuam
 obtinebat. Cæterum nequas
 quam illois, quod aiunt,
 pedibus, hoc est, à dicendi
 facultate alienus, ad philo-

ἐκ τῶν ὀλίγων, ὅθεν κατὰ πλὴν
 παρομοίαν, ἀπρὸ τῶν ἁκτινῶν
 ἰσοπέδων, ἠπίσταντο. καὶ
 τὸ σῶμα δὲ ἐνεχυράσασθαι, καὶ
 πῶς ἐβίβειαν διαπιπύουτο.
 καὶ τὸ ὄλον, ἐμικραίνετο αὐτῶν
 μηδὲν ὅτι προσδία ἔπειτα
 ὡς ἐπὶ τῆς ἐμαθῆν ἐκ τῆς ἰαν.
 τῶν ἁκτινῶν, ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς τῶν
 βίου, ποταμῶν τῶν αὐτῶν λόγον
 τῶν ἀείσοις τῶν ἐκ τῶν κα
 ταλιπῶν. φιλοσοφίαν δὲ ἔ
 σθ' ἔχ' ἢ ἀπτεμύνησθ',
 ἀμὰ ποτὰ ἰς τῶν κατὰ μι.
 ζῆσ, οὐδ' ἀπὸν τι ἐστὶ φωνήτιν
 αὐτῶν ἔχασθαι, ἰσὺν δὲ τῶν
 Σακράτη μᾶλλον φησὶ ὡσαύτως,
 ἢ καὶ τῶν ὀλίγων, καὶ τῶν
 βίε φασόντων, τὸν Σινανία ζυ
 νοῦν ἔλεος, ἢ ἀπὸ τῶν ἁκτινῶν
 τὰ ἰς πλὴν ἔλεος, ἢ ὡς θεῶν
 μάλοιο καὶ ἀπὸ τῶν ἁκτινῶν
 τῶν ἁκτινῶν, ἢ ὡς ὁμο
 δίασθ' ἄπασιν, καὶ τῶν
 ἐν, καὶ οὐδ' ἐπὶ ὀλίγων τῶν φ
 καὶ τῶν

modicè, neq; ut est in pro-
 uerbio; summo tantum di-
 gito attingerat, sed exactè
 comperita habebat. Corpus
 præterea exercuerat, & ad
 tolerantiam varijs labori-
 bus assuescerat. Breuiter,
 in hoc summo studio & cu-
 ra elaborauit, ne alicuius
 alterius egens esset. Quare
 postquam sensit se quoq; ipse
 sibi amplius non sufficere,
 voluntaria morte è uita dis-
 cecit, multo super hoc ia-
 pso Græcorum, optimati-
 bus sermone relicto. Phi-
 losophiæ uerò haudquaquã
 unam tantum speciem ab
 alijs seiunctam colebat, sed
 multis in idem commixtis,
 non admodum apertè fere-
 bat qua potissimum illarum
 oblectaretur. Apparebat
 quidem Socrati se magis ad-
 dixisse, tamen si habitu & vi-
 tæ frugalitate Diogenem æ-

mulari uideretur. Non tamen ambitiosè adulterabat ea
 que ad uicium pertinebat admirationis popularis eme-
 rende gratia, uique ἢ quibus eum conuersaretur, in eum
 coniectos haberent, oculos: uerum communi cum alijs uiuen-
 di ratione utebatur, ne tantillum quidem philosophico fa-
 stu in-

καὶ οὐκ ὀνειδίω, καὶ ξυνοπι-
 λιτάνω, καὶ πῶ μὲν τῷ Σα-
 κράτι ἀρῶν ἄρῳ ὁ πρῶτος ἴμ-
 νος, καὶ οὐκ ἄλλῳ ἢ Ἀττικῆς μί-
 σῆς ἀφραίων τὰς σωου-
 σίας, ὡς τῶν προεμνήσαν-
 τας ἀπὸ φησὶ, μὴτε κατὰ φρονή-
 σοντας, ὡς ἀλλοφύλων, μὴτε τὸ
 σκυθρωπὸν τῶν ἰππιτιστικῶν
 ἀφραίων, πάντως δὲ
 ἢ ὁ πρῶτος ἴμνος ἡρώδους,
 καὶ ἡσομωτικῶν πρῶτον,
 καὶ φαυλοφύλων, καὶ πῶς τὸ
 μέγιστον ἀνελπίστας, ὅτι πῶς
 τῶν ὁφθαλμῶν ἡρώδους, ἢ ὡς
 πρῶτος ἴμνος ἢ ἄλλῳ ἢ ἄλλῳ.
 τῶν δὲ ἰππιτιστικῶν ὡς ἄλλοι.
 ἀλλὰ τῶν μὲν ἀμνηστῶν
 καὶ ἄλλῳ, ὡς δὲ ἀμνηστῶν
 οὐ σωζίνωσιν, καὶ τὸ πρῶτον
 ἄλλῳ πρῶτον τῶν ἰππιτιστικῶν ἢ
 ξηλαμῶν, τὰ μὲν νοση-
 ματα ἰαμῶν, ὁρῶν δὲ πῶς
 τὸς νοσηστῶν ὡς ἡρώδους.
 ἢ ἄλλο ἢ, ἀνθρώπων μὲν ἄλλα
 τὸ

stu infectus & cum alijs iun-
 ctam consuetudinem exer-
 cebat, & communibus Reip.
 legibus non grauatim pare-
 bat. Porro e Socraticam
 ironiam nulla ex parte ac-
 cedebat: gratia verò Attica
 plenas semper disputationes
 sermonibus haud obscuris
 in medium afferbat, ita ut
 eius discipuli abeuntes neq;
 contemnerent eum tanquam
 parum generosum, neq; eius
 inhumanam in obiurgando
 feruitatem atq; acerbissem
 fugientes pertimescerent, sed
 omnimodi orationis amas-
 bili læticia reddebantur, ac
 subinde multò modestiores,
 de futuris præcipiendis opti-
 mam spem concipiebant a-
 nimo. Itaque nunquam visus
 est vociferari, aut mira per-
 uicacitate contendere, aut
 indignari: & si aliquis illi
 esset increpandus, f ipsa
 quidem peccata reprehē-
 debat, ceterum peccantibus benignè ignoscebat, exem-
 plum illud à medicis petiitum usurpans, qui morbos ad-
 hibitis pharmacis propulsare solent, iracundia verò erga
 ægrotantes ptuntur minime. & Existimabat enim hominis esse
 peccare:

τὸ ἀρβύτατον· θιοῦ δὲ, ἢ
 ἀνδρὸς ἰσοθίου, τὰ πλεονεξί-
 τα ἱπποβοιοῦ. τοιοῦτο δὲ
 βίω γένηται, ἕς ἑαυτὸν
 ἴψ' οὐδένα ἰδέσθαι, φίλοις
 δὲ σωφραδίῃ τὰ ἀνότα. καὶ
 τοῖς ἴψ' ἐπιτηδεῖν δοκοῦν-
 τας αὐτῶν ἐπιμίμησεν,
 ἕς ἵπ' ὀλιγοχρονίους τοῖς δο-
 κοῦσιν ἀγαθοῖς ἱπποβοι-
 νοῦς. τοῖς δὲ ἢ σπρίαν ὀ-
 δουροφύους, ἢ πυλὸν ἀσχε-
 ραίνοντας, ἢ γήρας ἢ νόσον ἀ-
 τιωμύους, σὺ γέλωτι παρ-
 μυθεῖτο, ἐχθρόντας, ὅτι με-
 τὰ μικρὸν αὐτοῖς πάσσει
 ἢ τὰ ἀνιῶντα, λίθυ δὲ
 τὶς ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ
 ἰσθμεία μακρὰ πωλύτας
 ἐν ὀλίγῳ κατὰνύψεται. ἔμ-
 λε δὲ αὐτῷ, καὶ ἀδελφὸς σ-
 σιδόρτας ἀγαθῶν, καὶ
 γυναιξὶ πρὸς τοῖς γυναιχο-
 νότας ἐρῶντα πρῶτανάων.

καὶ

rum verò ac malorum obliuio vnà cùm longa libertate om-
 nes esset in exiguo temporis spacio complexura. Ad hæc
 cura illi erat, fratres quoque inter se dissidentes atque discor-
 des, ad pristinam concordiam reducere, ac mulieribus cum
 maritis reconciliatis illorum animis pacem componere.

καὶ πρὸς ἄλλοις παραπομι-
 ποῖς ἐμυλῶς διειλεχθῆναι, καὶ τὸς
 πολλοὺς αὐτῶν ἰπασσῶν ἴππο-
 γυῖον τῆ παρὰ διὰ τὰ μετρία. τὸ δὲ
 τὸς αὐτῶν πρόπος ἔφροσφία
 αὐτῶν, πρὸς καὶ ἡμῶν καὶ
 φασφός. μόνον αὐτῶν αὐτῶν φέ-
 λος νόσος ἢ θάνατος. ὡς ἄν καὶ
 τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις
 ἀγαθῶν. τὸν φιλίαν ἢ ἡμι-
 νομ. καὶ ἴσθι ἔλε φιλίαν ἢ τὸ
 ἄπασιν, καὶ αἰετῶν ὅτινα ἐν
 οὐρανῶν ἐνόμισεν, ἀνθρώπων
 γὰρ ὄψα. πολλοὶ ἢ ἔλαστος ἴσθι
 ρε, σὺ δὲ ἐν τοῖς αὐτῶν μόνοις
 ἐξίστασθαι, ὁπόσοι ἄν ἐδὸς
 κοῦν αὐτῶν ἴππο τὸν ἔσθα-
 πέλας ἐπιπέλα σφμαρτάνδρον. καὶ
 τὰ πάντα μὲν ἠὰ Χαρίτων,
 καὶ Ἀφροδίτης αὐτῶν ἐπατέ-
 ρει, καὶ ἔλεγε, ὡς ἀὰ τὸ ἡμι-
 ἀδρῶν ἐκείνο. τὸν ἠδὲ τὸς χέ-
 ησιον αὐτῶν ἠικαθῆσαι. τὸ
 γαρ οὐδὲ ἂν ἄδην αὐτῶν ὄψι σφμ-
 πας ἀπῆμος, καὶ οἱ ἐν τῶνδ, ἴππο
 φρὸς

debantur propter spem exhibitū obsequij delinquerre. Et
 hæc omnia cum tanta gratia, eaque verborum venere fa-
 ciebat dicebaturque, ut semper iuxta Comicum, suadela-
 labijs suis insedisse credibile sit. Itaque Atheniensium
 uniuersus populus, & ἢ qui in dignitatibus erant constituti, sum-

ti, sum-

φησὶ ἰθαύμαστον αὐτὸν, καὶ
 διςτίλωμα, ὡς τινα τῶν κερτ-
 τούρου προσβλήπων. καὶ τοῖς
 ἐν ἀρχῇ πείθει τοὺς πολλοὺς
 αὐτῶν, καὶ μισθὸν δὲ μὴ-
 ον τοῦ παρὰ τοῖς πλάθεισι
 ἐκνήθε, ἐπὶ τῇ παρρησίᾳ
 καὶ ἐλευθερίᾳ. καὶ τινὸς ἐπὶ
 αὐτῶν ἀνέστη Ἀννῶν, καὶ
 Μελίτιοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦ-
 ροῦντες, ἀπὸ λακωνοῦ τό-
 τε, ὅτι οὐτε θάλασσαν οὐδέ τι-
 πωτε, οὐτε ἰμυθῆ μόνον
 ἀπάντων τῶν Ἑλλασινίαις.
 πρὸς ἀπὸ ἀνδρείας μάλα ε-
 φανασάμενος, καὶ λαθα-
 ρῆν ἰματίου ἀναπαθῆναι, καὶ
 παρορθῶν ἐς τὴν ἐκκλησίαν.
 τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ προ-
 χύττον ἢ λατὰ τὴν ἐκκλή-
 σιν προάγει, ἀπὸ λακωνοῦ. πρὸς
 δὲ τὸ μὴ θευκέναι πάποπι
 τῇ Ἀθλῶν, μὴ θυμῶσιν, ἔφη,
 ὅ ἀνθρώπων Ἀθλῶν, ἢ μὴ πρὸς
 τῶν αὐτῶν ἔθου. οὐδὲ τὸ
 ἀλλοθι

ti, summa cum reuerentia
 illum admirabantur, eaque
 in sententia permanserunt,
 ut vnum ex optimatibus su-
 spicientes. Caterum cum in
 Reip. procurationib. obeuna-
 dis versaretur, multorum
 prauis & nefarijs conatibus
 restitit: vnde odium & in-
 uidiā non mediocrem mul-
 titudinis sibi conflauit, eum
 propter dicendi interritam
 fiduciam, & mouendi liber-
 tatem. Vnde factum est ve
 nonnulli quoque aduersus il-
 lum insurgerent Anyti &
 Meliti, ea ipsa in Demona-
 ste accusantes, quæ prius per
 illos in accusando Socrate
 in crimen vocata fuerant,
 nempe quod nunquam visus
 sit sacrificans, quodq; solus
 omnium nunquam sit Eleu-
 sinijs imitatus. Ad quæ ma-
 gno animo, & corona re-
 dimitus, & nitida veste ami-
 ctus, in quæ concionem pro-

gressus, partim sciē & dexteriter, partim verò asperius
 quam philosophica requirebat professio, respondit. Etes
 nim ad hoc quod nunquam sacrā fecisset Minerus: Nul-
 la vos capiat admiratio, inquit, viri Atheniensis, si prius

Αἰδῶν αὐτὸν τὸ παρ' ἐμοῦ θυ-
 σίῳ μὴ ἐπιλάβαινον. πρὸς δὲ
 θάττον τὸ τ' μυστικῶν, ταύ-
 τιν ἐφ' ἡχθρῶν ἰδὼ ὡστὶν, τ' μὴ
 κοινῶν ἴσα σφίσι τῆς τελευτῆς,
 ὅτι ἄρτι φασὶν ἢ τὰ μυστι-
 κῶν, ἢ σιωπῆσιν πρὸς τὸς μη-
 δεῶν μινυμῶν, ἀμ' ἄρ-
 πρὲψέ αὐτὸς τ' ὀργίζω. ἄρτι
 καλὰ πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύ-
 σην ὑπὸ φιλανθρωπίας. ὡς
 τὸς Ἀθλων, ἢ δὴ λίθος ἐπ'
 αὐτ' ἐπ' τῶν ἁρτίων ἐχούσας
 πρὸς αὐτὸν καὶ ἰδέσθαι ἰδέσθαι
 αὐτῶν, ἢ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξα-
 μῶνς τιμῶν ἢ ἀπ' αὐτῶν, καὶ
 τὰ τελευτῶν ἁμαρτίων. καὶ
 τοῖς αὐτοῖς, ἐπ' ἀρχῆν τ' πρὸς αὐ-
 τὸς λόγους, πρὸς ἡμῶν ἐχούσας
 τὸ ὑπομῖνον ἀνδρῶν, ἢ ἴσθαι,
 Ἀθλων, ἐμὲ ἢ ὀργίζω ἰσ-
 φανουμῶν, ἢ μῶν ἢ δὴ καὶ
 κατὰ δὲ τῶν τὸ ὑπομῖνον
 ἐκ ἐκείνου ἢ τῶν. βέβαιον δὲ
 ἔνι αὐτῶν ἢ ἀπὸ αὐτῶν τῶν
 ἅμα

illi inquam sacrificauerim,
 nequaquam enim illam sa-
 cris per me oblati egere
 existimabam. Adsecundam
 verò accusationis pariem,
 nempe mysteriorum, eam
 dixit subesse causam quò mi-
 nus cum illis festiuitatis par-
 ticeps fuisset hætenus: quòd
 si mysteria, inquit, praua et
 friuola comperisset, apud
 nondum initiatos non ta-
 cuisset, sed ipsos ab orgijs
 celebrandis quersos fecisset:
 sin bona, rursus huma-
 nitate adductus, omnibus
 expositurus erat. Ita Athe-
 nienfes qui iam aduersus il-
 lum lapides sustulerant, ga-
 lantum mitem erga eundem
 et placidum animum indue-
 runt, atque ex illo eum co-
 perunt habitis honoribus
 reuereri quoque et colere:
 postremum verò admira-
 tione etiam profsequi. Ille
 autè statim iniriò orationis ad illos habitæ, asperiore pro-
 mio usus est: Viri enim, inquit, Athenienfes, cum me festis co-
 ronatiū videatis, quum me iam sacrificatis et etenim antehac
 nunquam litastis. Quædam verò quæ ab illo acutè pariter et
 urbanè dicta animaduertit, volo deinceps subiungere. Opti-
 mum

ἔμαχ' ἀσείως ἐπ' αὐτ' κληγ-
 μένων, ἀρξάδων ἢ ἀπ' Φαβο-
 εἰν ἑαλόν, καὶ ὡς πρὸς ἰκῆ-
 νοῦ ἔπειν, καὶ ἢ ὁ Φαβοῦρι-
 οῦ ἔκτισας τινὲς, ὡς ἐν γέ-
 λωσι ποιοῦτο τὰς ὀμιλίαις αὐτῶν,
 ἢ μάλιστ' ἐν αὐταῖς μελῶν,
 τὸ ἐπικλυασμῶν σφόδρα,
 ὡς ἀγγυρὸς καὶ γλωσσῶν, καὶ
 οὐλοῦσά ἡνῆσα πρίπου, προ-
 σιλῶν ἡρώτα τ' Δημόναξ-
 τα, τίς ἄν, κλησέσθαι τὰ αὐτῶ;
 ἄνθρωπος ἔφη, ἐν ἰσάπαι-
 τα ἔχων τὰ ὄνα, ἰχθυεμένον δ'
 τ' ἔφασκε, καὶ ἰρωτῶντο, τίνα
 δὲ καὶ ἰσάπαιτα ἔχων, ὃ Δη-
 μόνανξ, ἐν παιδὸς ἐς φιλοσο-
 φίας ἡκεις; ὄρχησι, ἔφη. ἀπο-
 τι δὲ ποτὶ ὃ αὐτὸς προσηλ-
 θῶν, ἡρώτα τὸν Δημόναξ, τί-
 τίνα ἔμαχ' ἀσείως τετα μάλ-
 λον ἐν φιλοσοφίᾳ ὃ δὲ, τίς
 γάρ σοι ἔπειν ὅτι φιλοσοφῶς
 καὶ ἀπιδρῶν ἡδύ, καὶ αὐτῶ ἡ-
 δὲ μάλα ἰχθυεσι. τῷ δ' ἰ-
 ρωτῶσιν, ἔφ' ὅτω γινῶ-
 ἰκῆσθ' ἔφη, γινῶσθ' μοι
 ἐν ἰσάπαι, ἀ σὺ ἄπ' τῷ πῶ-
 εἰ με φιλοσοφῶν; Et cum dicto abiens, risit apud se valde
 suaviter. Illo verò interrogante quid esset quòd rideret, De-
 monax: Perridiculum, inquit, hoc mihi visum est, tu à barba

mum autem factu videtur,
 vi^k à Phaurimo, & ipse quæ
 ad illum dixit, exordium faci-
 ciam. Postquam enim Pha-
 uorinus à quodam audisset,
 suas dissertationes à Demos-
 nacte haberi ludibrio, ma-
 ximè verò membrorum in il-
 lis nimium fractas delicias,
 ingenerosam & multebrem
 molliciem, ac philosophiæ
 minimè congruentem, accessit
 Demonactem, interrogavitq;
 quisnam esset à quo substan-
 naretur: Homo, inquit, cui
 aures sunt deceptu diffici-
 les. Occurrente verò quodā
 Sophista, atq; interrogante:
 Quibusnam viaticis instru-
 eius, ὃ Demonax, à puero
 ad philosophiam accessisti?
 respondit, Testiculis. Alio
 tempore cum semel idem
 ille accessisset, quasiuit ex
 Demonacte, quàm philoso-
 phiæ sectam præ alijs stu-
 diosius amplecteretur: Quis
 verò, inquit, te certum fe-
 NN 5 philo-

ζων^Θ ἀξιοῖς λείνεται τὸς
 φιλοσοφώτας, αὐτὸς πάρα
 ἄνευ γὰρ. τὸ δὲ Σιδωνίου
 ποτὲ ἑρῖσθ' Αθηνῶν ἐνδοξοῦ
 κριμοῦν^Θ, λέγον^Θ ἵππῃ
 αὐτὸν ἵππυρὸν ἵνα λείδωρ, ὅτι
 πάσης φιλοσοφίας υπέρτα-
 τος, ἢ χέρσον δ' αὐτὰ ἐπ' αὐρ, ἃ
 ἔλεγε. ἰὰρ Αεσοτέλης με-
 λαλή ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἔψομα·
 ἄρ Πλάτων ἐπὶ τὸν Ακαδη-
 μίαν, ἀφίξομα· ἄρ Ζώων
 ἐπὶ τὸν Ποικίλιν, ἀπ' ἵψα·
 ἄρ Πυθαγόρας λαλή, σιωπῆ·
 βρομα· ἀναςὰς οὐκ ἐν μέσων
 τῶν ἀκροσμεῶν οὐτ^Θ, ἔφη
 προσεπὸν τὸ ὄνομα, λαλή σε
 Πυθαγόρας. Πύθων^Θ δὲ τι-
 ο^Θ, τῶν ἐν Μαιουονίᾳ ἐν-
 παρύφων ντανίσκων ἰραῖν, ἐ-
 ρισχιλοῦν^Θ αὐτὸν, προτῆ-
 νον^Θ ἰράτημά τι ἑρῖστα
 κὰρ, καὶ λειδῶν^Θ ἀπ' αὐρ τὸ
 συμπλομισθὲ τὸν λύσιρ, ἔφ,
 ἔφη, οἶδα τίνοιρ, ὅτι παρ' αὐ-
 νη. ἀγανακτῆσαν^Θ δ' ἐ-
 κείν ἐπὶ τῷ τῆς ἀμφιβολίας
 σκώματι, καὶ σιωπαλι-
 κενε, iubenteque ut syllogismi solutionem diceret: Vnum,

philosophantes iudicandos
 esse existimas, ipse barbani
 non habens. Sidonius autem
 rhetor cum Athenis celebris
 & clarus haberetur, ac alia
 quando de se eiusmodi pu-
 blica oratione decantaret
 encomium, quod totius phi-
 losophiæ peritus esset, nec
 minus dicendi facultate ea
 posuit exequi quæ diceret:
 Etenim, inquit, si Aristote-
 les ad Lyceum me vocavit,
 sequar: si Plato ad Acade-
 miam, veniam: si à Zenone
 ad porticum Variam pro-
 uocabor, nihil eunclatus
 præstò ero: si Pythagoras
 me accersuerit, silebo. Sur-
 gens itaq; è medio auditō-
 rum Demonax: Heustu, in-
 quit, vocat te Pythagoras.
 Cæterum Pythone quodam
 eorum qui fuerant è Μα-
 cedonia splendide & ni-
 tidae culti, iuvene formoso
 subsannante illum, ac quæ-
 stionem sophisticam propo-
 nente, cum ego ille stomachan-
 si animo indignaretur propter scommatis amphiboliam,

καὶ τὸν ἑαυτῷ λακτύλιον φέ-
 λαίη· τὸ δὲ ἦν ἐκ ἀφροδισι-
 κας· τὸν δὲ ἀφ' τῆς Ρωμαίων
 βουλῆς τις, Ἀθώγιον ἦδον αὐ-
 τῷ λέξας πᾶν ἰσάριον, θυγα-
 θρίαν δὲ καὶ ἡλικιασμέ-
 νον, πρὸς αὐτὸν ἔφη,
 ὁ ἰμὸς ἦδον οὐδ' αὖτις καὶ ὁ Δημό-
 ναστος, ἑφ' ἡμῶν καὶ ὁ ἄξι-
 ος, καὶ τῆ μητρὸς ὁμοί-
 ος· ἢ δὲ λυ-
 γνὸν, ἐν ἄριστον δερματι-
 οδοφοῦντα, ἐκ Ὀνόκρατον,
 ὅσπερ ἀνομιᾶς τοῦ ἀπὸ Ἀρ-
 κισίλου καλεῖται ἡγεῖται ἰρωτι-
 σταν· ἢ δὲ τι, τις αὐτῷ
 ἔρ' ἐν δαίμονια ἐν δόκῃ.
 μόνον ἐν δαίμονια ἔφη τὸν
 ἰλαθέρου· ἰκένο δὲ φήσαν-
 τ' ὅτι, ποῦδ' ἰλαθέρου ἐν.
 ἀπὸ ἰκένο νομίζω, τὸν μὴ
 τε ἰλαθέρου ἄτι, μὴτε δὲ διό-
 τα· ὁ δὲ, καὶ πῶς ἄρ' ἔφη,
 τὸτό τις δούκτος; ἄπαν-
 τὸν ἦν ὡς τὸ πολλὸν τούτου δι-
 δουάμεθα· καὶ μὴδ', ἔφη, ἐν
 κατ' ἀνοήσιας τὰ ἢ ἀνθρώπων
 πρᾶγμα, ἐν ἡμῶν ἄρ' αὐτὰ ὅ-
 τε ἰλαθέρου ἔτε φόβου ἄξια,
 fieri potest? omnes enim plurimum his seruitentes subiectionis
 sumus. Atqui, inquit, si recto iudicio res humanas excusseris,
 haud dubie easdem reperies neque spe neque metu dignas
 propte-

tuum ipsius annulum dili-
 genter obserua. etenim hunc
 non amisisti. Quispiam ve-
 rò è Romanis senatoribus cū
 Athenis illi filium suum iu-
 uenem supra modum formo-
 sum commonstrasset, effœ-
 minatum verò, & corruptum
 delicijs, dixissetq; Salutat te
 Demonax hic meus filius:
 Pulcher est, inquit, & te di-
 gnaus, & matri non absimi-
 lis. Porro Cynicum in pel-
 le vrsi philosophantem, non
 Onocratium, quod illi no-
 men erat, sed Arcesilaum
 vocare dignatus est. Cū
 quidam ex eo quasisset qui-
 nam illi felicitatis finis esse
 videretur: respondit so-
 lum cum esse felicem, qui li-
 ber esset. Illo autem subij-
 ciente multos esse liberos:
 Atqui hunc ego solum, in-
 quit, liberum esse existimo,
 qui neque sperat aliquid, ne-
 que perimefeit. Ille verò:
 Et quomodo, inquit, hoc

πνευματικῶν πάντων καὶ τῶν
 ἀνιερῶν καὶ τῶν ἰδίων. Περιε-
 νεθεῖται Πραξιότατος ἐπιμύωντι
 αὐτῷ, ὅτι ἐξέτατα τὰ σοφία, καὶ
 τοῖς ἀνθρώποις πειράσας καὶ
 λέγοντι· Δημόναξ ὁ λυ-
 κῶς, ἀπικείνατο Περιεργίως,
 ἐκ ἀνθρωπίνης. καὶ μὲν, καὶ
 φυσικῶν τινα, περὶ τῶν ἀντι-
 ποδῶν ἀγλατόμορον ἀνασ-
 σασ, καὶ ἐπιφύων ἀγαθῶν, καὶ
 δασίας αὐτῶν πλῆθιν ὡς ἴδα-
 τισιαν, ἤριτο. Τούτους ἄρα
 τοῖς ἀντιποδῶν εἶν λέγας, ἀλ-
 λὰ καὶ μάλα τινὸς εἶν λέγον-
 τῶν, καὶ ἐποδῶν ἔχον ἰσχυ-
 ρὰς, ὡς ἐπὶ αὐτῶν ἀπαντας
 ἀναπέθειν, καὶ παρέχειν
 αὐτῷ, ὅποσα βόληται μὴ
 θαύμασι, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς
 ὁμότιχον ἐμίσει, καὶ βόλη,
 ἔπει πῶς τῶν ἀρτόπολιων καὶ
 ὄψα μὴ δὲ μίαν ἐποδῶν, καὶ
 μικρῶν τῶν φαρμάκων πείθειν.
 τα αὐτῶν, δαυῶν μοι τῶν
 ἄρτων, ἀντιπόδῶν τὸ νό-
 μιμα, ὡς τὰ ἱερὰ καὶ ἐποδῶν δι-
 νάφρον. ἐπεὶ δὲ Ἡρώδης ὁ
 νικῆς tantum incantationibus ac modico beneficio persuasu-
 rum ipsam ut mihi panem det. subobscurè moneiā innuens, æ-
 qualem cū incantationibus vim obrinentē. Cūm verò Herodes

propter eā quod & quæ do-
 leant, & iucunda sunt, iuxta
 finem capiani & euane-
 scant Peregrino autem, cui
 & Proteo cognomen fuit,
 obiurgante eum, quod ple-
 raq; omnia naso suspende-
 ret, hominibusq; illuderet,
 dicensq; Demonax, nō viuis
 Cyncum. respondit: Pere-
 grime, non viuis hominem.
 Physicum quoq; super Anti-
 podibus differentiam, surgens
 deduxit ad puteum, illiq;
 umbram aqua commostra-
 ta, quæ fuit: Nunquid tales
 confirmas esse Antipodas?
 Præter eā quopiam magum
 se esse proficiente, habereq;
 carmina efficacissima, qui-
 bus omnes homines impel-
 lere possit ac persuadere ut
 sibi quæcunque vellet ex-
 hiberent: Ne hoc tibi mi-
 rum videatur, inquit, ean-
 dem enim tecum artem exer-
 ceo: & si placet, ad pistri-
 cem me sequere, videbisq; me

grauiter

πάντων, ἐπιβὰς τὸν Πολυδά-
 κην, πρὸ ὄρας ἀφ' αὐτοῦ θάνατον
 ἤξει ὄχημα γάγγυδα αὐτῷ,
 ἢ ἴππους παεισάσθαι, ὡς ἀνα-
 βυσμῶσα, καὶ δάπνον πα-
 ρασκοπέσθαι, προσειθῶν, πα-
 ρὰ Πολυδάκην, ἔφη, κομίσθη
 σοι τινὰ ἐπιστολήν. ἠόησεν ὁ
 δὲ ἰκέτης, καὶ οἰηθέντες, ὅτι
 κατὰ τὸ κοινὸν ἢ αὐτὸς τοῖς
 ἄλλοις σωπρίχαις ἔσθ' ἰσχυρῶς
 αὐτῷ, καὶ ἀπὸντες. τί δ' ἔγωγε,
 Δημόναξ, Πολυδάκην ἀξ-
 ξίους ἀτιπᾶσθαι, ἔφη, ὅτι μὴ
 ἔστιν ἄλλο πρὸς αὐτὸν ἄπειρα. ὁ δ'
 αὐτὸς ἦν περὶ τοῦτο, καὶ ἔν-
 σιχτοῦ ἰαυτῶν καθάρξαντι
 προσειθῶν, ἔλεγε μάρτυρας
 εἶναι, καὶ δυνάσθαι αὐτῷ ἀνα-
 γαγῆν τῷ πατρὶος τὸ ἔλεος
 πορ, ἢ μόνον αὐτῷ τρεῖς τι-
 νας ἀνθρώπων ὀνομάσσει,
 μηδένα πάποτε περὶ θνητό-
 τας. ἐπὶ πολὺν ἰκέτης ἐδοιό-
 σαντες, ἢ ἀπρὸ οὐδὲν. ὁ δ' ἔφη
 ἔτι τίνα, οἶμαι, ἀπὸν τοῖς
 ἔσθ' ἔφη, ἢ γὰρ οἶον μόνον
 ἀφ' ὅρῃς πάσχει νομίσθαι μη-
 δεῖνα ὀρῶν εἰς τοὺς ἀμύθητους,
 dem Demonax: O' ridicule, an te solum intoleranda mala
 perferre existimas, cum lucius expertem videat neminem?

graviter & peracerbe Polu-
 lucis immatura morte sub-
 lati obitium lugeret, velleq;
 currū illi iungere, ac equos
 præstare tanquam ascensu-
 ro, & cenam adornare: ag-
 gressus hunc Demonax: A
 Polluce inquit, epistolam
 tibi adfero. Caterum cum
 illi gauisus esset, putaretq;
 illum quoque alijs esse do-
 lori, dixit: Quid igitur, o
 Demonax, sibi vult Pollux?
 Accusat te, inquit, quod ad
 illum abire cuncteris. Idem
 quendam alium filij sui mora-
 tem incōsolabiliter lugentē,
 ac tenebris semet occultan-
 tem accessit, seq; magum
 professus est, ac filij simu-
 lacrum ab inferis posse re-
 ducere, si trestanium homi-
 nes illi nominaverit, quos
 nunquam ullius obitium lu-
 xisse certō compertum habe-
 ret. Cum ergo diu mulumq;
 secum hæsitaret, nec unum
 quidem, vi opinor, talem
 posset producere: ait tan-

Atqui

ἢ μὲν ἰακείνων καταχρησά-
 ῃς, τῶν ἢ τῶν οὐκ ἰακείνων,
 πάντων ἀρχαίων καὶ ξηραίων ὀνό-
 μασι χρωμένων ἐν ἰατρικῇ ἰρω-
 τηθέντι ὅτι αὐτὸν λόγον τινὰ,
 καὶ ὑπεραπικρῶς ἀρκεῖνεντι,
 ἰδοὺ μὲν σε, ἔφη, ὦ ἰακείν, οὐδὲ
 ἠρώτησα, σὺ δὲ μοι, ὡς ἐπ' Ἀ-
 γαμέμνονος ἀρκεῖν. ἔ-
 πόντ' ὅτι τιν' ὅτι τῶν ἰακεί-
 νων ἀπίων Δημόναξ ἄς τὸ
 Ἀσκληπιῶνον, καὶ προσεξέ-
 μιθα ὑπὲρ τῶν πάντων, ἔφη,
 κωφὸν ἢ τὸν Ἀσκληπιῶνον,
 εἰ μὴ δοῦναι ἰακείνῳ ἢ
 μὴν ἐνχομένων ἀκείνῳ ἰδῶν
 ἄλλ' ὅτι δύο τινὰς φιλοσό-
 φους, ἱεραιδῆ ἀπαιδευτές,
 ἢ ἰητύσα ἰεῖσαντας καὶ τὸν
 μὴ ἄτοπα ἰρωτῶντα, τὸν
 δὲ ἔδην πρὸς λόγον ἀρ-
 κεινόμενον ἢ δοκῆ ὑμῖν,
 ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὴ ἔτερος
 τότε, πρᾶξον ἀμύληρον, ὁ
 δὲ αὐτῷ ἰόσκινον ἰποτιθε-
 ναι Ἀγαθοκλῆς δὲ τὸ πει-
 πατητικὸν μέγα φρονουῖτ',

ὅτι

illorum hircum mulgere, alter autem illi cribrum suppo-
 nere? Agathocles verò Peripateticus eum superbe & info-
 lenter se ferret, & arroganter iactitaret dialecticorum se
 solum

Atqui & illos solè deridere
 solitus est, qui in sermoni-
 bus nimium vetustis & pe-
 regrinis vocabulis vii cons-
 fuerant. Itaq; cum unum
 aliquando super oratione
 quadam interrogasset, illeq;
 plus quam Attice respondit-
 set: Ego quidem, inquit, ve-
 rice, nunc te rogavi, tu ve-
 rò mihi quasi Agamemnone
 regnante respondisti. Di-
 cente quopiam ex amicis,
 Abeamus, Demonax, in fa-
 num Aesculapij pro filij sa-
 lute oraturi: Vehementer,
 inquit, surdum existimaa
 Aesculapium, si nequeat nos
 nisi istic orantes exaudire.
 Cum aliquando vidisset duos
 philosophos egregiè rudes
 & indoctos super quæstio-
 ne quapiam satis ridiculè al-
 tercantes, ac alterum absur-
 da quarentem, alterum verò
 ad rem nihil sane respon-
 dentem: Nonne videatur vo-
 bis, inquit, ὦ amici, alter

ὅτι μόνον αὐτός ἐστι, ἢ πρῶτος
 τῶν ἑλληνικῶν ἔφυγεν, καὶ
 μὴ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἢ ἄλλος πρῶτος
 τῶν ἑλλήνων ἢ ἁπλοῦς, ἢ
 πρῶτος. Κεθῆγο δὲ ἑσπέρων,
 ὁπότε δὲ ἔμαθον ἃ τῶν
 Ἀσίων ἀπέειπε, προσβαλὼν τὸν
 πατέρα, ὡς ἀκαταγέλαστον
 καὶ ἄλογον καὶ ἄπειρον,
 ἔπαυσε τῶν ἐταίρων τινος, ὁρῶν
 τὰτα, ἔλεγεν αὐτὸν μίγα
 λαθάσμα ἔνδον, μὰ τὸν Δία, ἔ-
 φη ὁ Δημόκριτος, ἢ ἄλλος μίγα. καὶ
 Ἀπολλώνιον δὲ ποτε τὸν Πλά-
 τονόφορον ἰδὼν, μίγα ὡς ἄλλου
 ἑσπέρων ἔξελκόμενον, ἢ
 ἄλλου, ἢ ἄλλου μεταπέμψαντος, ὡς
 ἐπὶ πειθαρχίας τῶν βασιλέων οὐ-
 νοσῶντος. πείθειται, ἔ-
 φη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ
 Ἀργοναῖται αὐτῷ. ἄλλος δὲ
 ποτε ἔρεμνος, ἢ ἀθάνατος
 τῶν αὐτῶν ἢ ψυχὴ δὸκῆ ἔ-
 νοι ἀθάνατος, ἔφη, ἀπὸ ὡς
 πάντα. περὶ μὲν τοῦ Ἡρώδου
 ἔλεγεν ἀληθεῶς ἢ Πλάτωνος
 ναυαγῆσαν ἢ μίαν ἡμῶν ψυ-
 χὴν ἔχειν ἢ ἄλλου τῶν αὐ-
 τῶν

solum & primum esse: At
 qui, inquit, ὁ Agathocles, si
 primus non solus: sin verò so-
 lus non primus. Porro autem
 Cethego viro consulari dis-
 gritate prædito, quo tem-
 pore per Græciam legatus
 abiret in Asiam, patri suo
 multa turpia & ridicula
 dicente & faciente, postea-
 quam ex amicis quispiam
 eadem vidisset, dixissetq;
 Cethegum magnum scelus
 esse: Per Iouem, inquit De-
 monax, neq; magnum. Idem
 cum aliquando conspexis-
 set Apollonium philosophū
 multis cum discipulis disce-
 dentem, commodum verò
 abibat accersius quasi di-
 sciplinarum nomine Regi
 esset conuersaturus: Acce-
 dit, inquit, Apollonius, &
 eius Argonaυτῆ. Alio au-
 tem quodam ex eo quærente,
 num anima illi immortalis
 esse videretur. Sanè immor-
 talis, inquit, sed ut omnia
 reliqua. De Herode dice-

bat verum dixisse Platonem affirmantem nobis haud v-
 nam saltem esse animam. Neque enim esse eiusdem animæ
 Regiæ

τῆς ψυχῆς Πυγίλαον, καὶ Πο-
 λυδάμαν, ὡς σῶντας ἑαυτῶν,
 καὶ τὰ τοιαῦτα μυλλῶν. ἰ-
 τόλμησα δὲ σοφῆ καὶ Ἀθη-
 ναίων ἰρωτῆσαι δημοσίᾳ, ἢ
 περὶ ῥήσεως ἀκούσας· ἵνα τίς
 να αἰτίαν ἀρκηλέουσι τοὺς
 βαρβάρους, καὶ ταῦτα, ἑν-
 τὴν τελευτῶν αὐτοῖς καταση-
 σαμῆνον Εὐμόδου, βαρβα-
 ρου καὶ Θρακῆς ὄντος. ἰσθὶ
 δὲ σοφῆ πλεῖον μέλλουσι αὐτῶ
 εἶπε χαμῶντος, ἵνα τις τῶν φί-
 λων ὁ δίδουκας, μὴ ἀναπρα-
 γμῆτος τοῦ σκάφους, ἵνα ἰσ-
 χύων καταβρωθῆς; ἕτα ἄ-
 γνη μωρὸν ἄρ' ἔλω, ἵνα ὄκνηρ,
 ἵνα ἰσχύων καταδαδῶμαι,
 τοσοῦτος αὐτὸς ἰσχύς κατα-
 φάξωρ. ῥήτοι δὲ τιμῆ, κατα-
 κισσὸν μυλλῶσαντι, σωρὸν ἔλ-
 ουν ἀσκεῖν καὶ γυμνάσιον.
 ἑνὶ δὲ ἀπόντος, ἀείψω ἱμνω-
 τοῦ λέγω ἀκότως τοίνω, ἵνα
 ἐφ' ἑταῦτα λέγας, μωρῶ ἀ-
 κροατῆ ἑλέμψω. καὶ μάντιν

δ

Regilam & Pollucem, ut
 tanquam viuentes epulis fa-
 scipiat, taliâque illi cura
 sint. Ausus est quoque ali-
 quando, Athenienses publi-
 cè interrogare, audita sa-
 crorum præfatione, quam
 ob causam excluderent bar-
 baros, præsertim cum eam
 mysterij festiuitatem con-
 stituisset illis Eumolpus,
 quem Thracem & barba-
 rum fuisse non ignorabat.
 Postea verò quàm illi se-
 mel nauigandum erat nea-
 golij gratiâ existente hys-
 me, & iam nauem erat in-
 scensurus, dicit amicorum
 quispiam: An non pertime-
 scis, Demonax, ne nauis fras-
 cta atque subuersa à pisci-
 bus deuoreris? Atqui, inquit,
 perabsurdum foret metuere
 à piscibus depasci, cum tot
 ipse pisces ante deuorauer-
 im. Cuidam rhetori vitio-
 sissimè declamanti consul-
 luit, ut frequenti exercitio

incumberet. Cæterùm cum ille dixisset: Nunquam non ap-
 pud me ipsum declamo: ergo iure optimo, inquit, tam ine-
 pte dicis, qui semper stulto auditore vii soleas. Augure quoque

○○

semel

δε ποτε ἰδῶν, Δημοσίᾳ ἐ-
 πιμιθῶ μαντιόδορον, οὐχ
 ἔρω, ἔφη, ἐφ' ὅτῳ τῶν μιθῶν
 ἀπαυτῆς. ἂν γὰρ, ὡς ἀν-
 λᾶξαι τι διωάρῳ ὅ τῶν ἰπι-
 κηλωσμένων, ὀλίγον ἄ-
 τῆς, ὅπόσον ἄρ' αὐτῆς ἂ δ'
 ὡς ἀδουκῆ τῷ θεῷ, πάντα
 ἔσαι, τί ἔνδρα ἄσαι ἢ μαντι-
 κῆς; πρῶτόν τε δε τιν' ὅ Ρῶ-
 μαίς ἐν ἰσχυροῦ τ' ὅ κῆ τῶ
 ἐν ἰσχυροῦ αὐτῷ μάχῳ πῆρ
 πᾶσι λαοῦ ἰπιδεῖσθαι μόνον, κῆ
 ὄρομῶν, πῆρ σοι Δημόναξ
 μιμαχῆσθαι ἔδοξα; καὶ ὡς,
 ἔφη, ἄρ' ἐν ἰσχυροῦ τῶν ἀνίσχῳ.
 νιστῶ ἔχῃς. κῆ μὲν κῆ πῆρ
 τὰς ἀπόρου τῶν ἐρωτήσεων
 πᾶν ἐν ἰσχυροῦ παρῶσθαι σοι.
 ἐρωτῆσθαι γὰρ τιν' ὅ ἐπὶ χλωσῶν
 σμῶ, ἀχίνας μνᾶς ξύλων
 καύσαιμι, ὅ Δημόναξ, πῆρ
 σοι μνᾶ ἄρ' ἰσχυροῦ γῆσθαι ὅ;
 σῆσον, ἔφη, τῶ σποδῶν, κῆ
 τὸ λοιπὸν σῆρ, ἰσχυροῦ ἔσαι.
 Πολυβίῳ δε τιν' ὅ, ἰσχυροῦ ἄ-
 παυτῆς.

semel publicitus mercedis
 gratia vaicinante conspe-
 cto : Non vided, inquit,
 quam ob rem mercedem exi-
 gas. Etenim si hoc nomine
 exigit, quasi queas ea que
 a Paris immobili consilio
 decreta sunt depellere, mo-
 dicum postulas, quantum-
 cunque tandem postulauca-
 ris. Sin omnia, quemadmo-
 dum Deo visum est eueniu-
 ra sunt, quid tua prestare
 potest vaicinatio? Senē ve-
 rō quopiam Romano benē
 corpulento, armatam illi
 pugnam aduersus ligneum
 palum susceptam common-
 strante, interroganteque:
 Quanto tibi feruore, ὁ Δε-
 monax pugnasse visus sum?
 magno, inquit: siquidem
 hunc ligneum habuisti ad-
 uersarium. Atqui ad intri-
 catas ὅ captiosas quæstiu-
 culas acutē instructus erat.
 Interrogante enim quopiam
 ludibry gratiā. Si mille mi-
 nis ligna combussero, Demonax, quot minæ fumo cessuræ
 sunt? Pondera, inquit, cinerem, ὅ reliqua omnia fumus es-
 runt. Polybio autem, homine omnium fermē literarum rudi,
 elati

πωδιδότῳ ἀνθρώπῳ, καὶ σο-
 λοίκου ἐπόνῳ, ὁ βασιλεὺς
 μετῆ Ρωμαίων ποδιτάξτε.
 τίμηκῃν ἄθε σε, ἔφη, Εἰλη-
 ῖα μάλλον, ἢ Ρωμαίων πει-
 ποιήκῃν. ἰδὼν δὲ τινὰ τῶν
 ἐπαύρων, ἐπὶ τῷ πλάτῃ τῆς
 πορφύρας μέγα φρονούῳτα,
 λέύψως αὐτῷ πρὸς τὸ δε, καὶ τῆς
 ἰσθμῆς λαδόμενῳ, καὶ λέει-
 ξας, ἔφη τὸτο μὲν οἶ περ σοῦ
 πρόβατον ἰφύρα, καὶ λέω πρό-
 βάλον ἐπὶ μὲν λαδόμενῳ,
 ἀκνησῶν ἄς τὸ ὑδραφίον ἐμα-
 βλώα, καὶ ἠτιάσατό τις, ὅς
 ἀρδαιάσαιτα. ἀπὸ μοι, ἔ-
 φη, ἄνερ πάτριδῳ αὐτὸ πεί-
 σασθαι ἔμεινον, ἱερομάρου δὲ
 τιῶ, ὁποῖα νομίτας ἄνοι-
 τὰ ἐν Ἀδου, περμανον, ἔ-
 φη, ἔα κῆδῶ οἱ ἐπιστῆδ. Ἀδ-
 μάτῳ δὲ τινι, ποιοῦντι φάλαξ,
 λέγοντι γραφῆα μονοστί-
 χον ἐπιγράμμα; ὅπρ ἐν τῆς
 ἰσθμικῆς ἐκείνου ἐπι-
 γραφῆου αὐτοῦ τῆ σήλη οὐ-
 χῆλον δὲ καὶ αὐτὸ ἀπῶν.

Γοῖα

inepto poetæ dicenti se scripsisse Epigramma monostichon,
 quod testamento quoque suæ statuæ inscribendum mandā-
 tum, neque malum esse illud perhibenti:

elati tamen animi, arro-
 gantius iactante, Rex Ro-
 manorum civitate me dona-
 vit: Vinam, inquit, te ma-
 gis Græcum, quàm Roma-
 num fecisset. Rursus con-
 specto quopiam ex molliter
 & delicate conestitis, pro-
 pter purpuræ latitudinem su-
 perbiente, insolentiusque in-
 cedente, admoto ad illius
 aurem capite, apprehensâq;
 veste, & commōstrata: Fleus-
 tu, inquit, hoc ante te ovīs
 ferre solebat, & ovīs fuit.
 Cūm semel in balneis las-
 vans in aquam feruentem
 inscendere recusaret, ac quis-
 piam eundem meiculosum
 & parūm audacem accusa-
 ret: Dic mihi, inquit, num
 hoc ipsum pro patria passu-
 rus eram? Quærente ex eō
 quopiam: Qualianam, ὁ De-
 monax, in orco esse existi-
 mas? Præstolare, inquit, &
 inde literis missis tibi rescri-
 bam: Admeto verò cuidam

Γαῖα καὶ Ἀδαίτω Ἴνυτρον,
 Βῆσ' ἄς θῆρ' αὐτός. γιλά-
 σαι ἄπιν, ὅτω λαόρ' ἔδην, ὃ
 Ἀδμητι, τὸ ἐπιγράμμα, ὡς
 σι βουλόμην αὐτὸ ἴδην ἵπι-
 γγράφαι. Ἰδὼν δὲ τις ἐπι-
 τῶν σκιῶν αὐτοῦ οἶα τοῖς
 ζήρουσιρ ἵπτικῶς γίνεσθαι, ἔ-
 ρητο. τί οὗτο, ὃ Διμήναξ;
 ἃ Ἀμαθιάσας, Χάρων μὲν
 Ἰακιν, ἔφη. καὶ μὲν Ἰακίνα
 κισαμόντιόν τινα Ἰδὼν, τὸν
 αὐτ' οἰκίτην μασίδητα πᾶσι
 πᾶσι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτὸ τὸν
 ἄλλοι ἀφαιώνων. Δανάης
 δὲ τιν' ὅ, πῶς τὸν ἀδελφὸν
 Ἰκίτην ἔχουσι. λέει δὲ, ἔφη ὁ
 ἦ ἃ Δανάη, ἡ Απεισι θυγα-
 τήρ. μέγιστα δὲ ἵπολιμα τοῖς
 ὅ πρὸς ἀλήθειαν, ἀπὸ πῶς
 ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἕνα
 τοῦ Ἰδὼν κωϊκὸν, τείδων
 καὶ καὶ σῆραν ἔχοντα, ἀντι-
 ὅ τῆς βασιλείας, ἡπιοροκορ
 λεκραγόντα, καὶ λήγοντα, ὅτι
 Ἀντιοχῆος καὶ Κράτη' ὅ καὶ
 Διογέ.

Itaque eum vidisset Cynicum, pallium quidem ὅ perant
 habentem, caterum pro baculo supra modum fastuosè ὅ ar-
 roganter vociferantē, dicentemq̄, Antisthenis ὅ Cratetis ac

Diogenis

Corpus humo tegitur, Ad-
 merus ad astra volavit:
 solutus in cachinnos, inquit,
 Adcō elegans est, ὃ Adme-
 te, Epigramma, vi magno
 emerim illud iam miseris
 pium esse. Cum vidisset quis-
 piam crura eius tarāa ὅ tur-
 gida: qualia ferē senibus he-
 ri consueverunt, quæ sicut ex
 eo: Quid hoc sibi vult, De-
 monax illi subridens: Cha-
 ron me momordit, inquit. In-
 iuitus semel Lacedamo-
 nium seruum suum flagris
 cadentem: Desine, inquit, ser-
 uo tuo similem te ostende-
 re. Puella quædam, cui no-
 men erat Danaë, fratri in
 iudicio litem intendente:
 Fratrem, inquit, in foro riuū
 facies. neque enim es Danaë
 Acrisii filia. Magno verò at-
 que implacabili odio semper
 aduersus eos pugnabat, quos
 non iuxta veritatis ductum,
 sed ad ostentationem phi-
 losophari animaduerteter.

Διογηνος ἔτι ἡλιωτῆς· μὴ
 ψάδου, ἔφη· σὺ γὰρ Ὑπε-
 ρίδου μαθητὴς ὢν τυγχέ-
 νας· ἐπὶ μὲν τοι πομπῶν τῶν
 ἀθλητῶν ἰῶρα λακομαχῶν-
 τας, καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν
 ἰναγάνιον, ἀντιῶς παγε-
 κρατιάσιν ἀκρονοῦσας· ἐκ ἀ-
 παικότητος, ἔφη, τοὺς κῶ ἀ-
 θλητὰς, οἱ παρομαρφεῦτόν
 ληοντας λαλοῦσιν, ἀεὶ οὖν διὰ
 ἡδονῆν αὐτοῦ, καὶ ἀνηλικῶν
 ἄμα, τὸ πῶς τὸν ἀνθυπαῶνα
 ἐρυμφοῦν, ἢ ἢ γὰρ τῶν πιτ-
 τουμφοῶν τὰ σέλην, καὶ τὸ σῶ-
 μα ὄλον. ἡλικῶν δὲ τινῶν
 ἐπιλήθον ἀναβάντων, καὶ αὐ-
 τὸ τῶλο καταχωροῦντων αὐ-
 τῶν, καὶ ἄς ἡνωθῆσαν ἀβάν-
 τιν, ἀγανακτίσας καὶ λα-
 τασπαθῶσαι τὸν ἡλικῶν κει-
 λώσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις σω-
 πρῖψαν, ἢ καὶ φρυγῆ σφαιώσασιν,
 ἀπὸ δὲ Δημόναξ παρατυ-
 χῶν περὶ τὸ συγγνώμην
 ἔχων

Diogenis sum amulus: Cas-
 ue impudenter mentiaris:
 inquit: siquidem tu Hype-
 rida discipulus exiisti. Cum
 non paucos semel videret,
 athletas malè & ignauiter
 pugnantes, præterq̄ legem
 eifsem constituam, pro eo
 quòd Pancretatio decertans
 dum fuerat, mordicis se
 profescentes: Non iniu-
 ria, inquit, nostri temporis
 athletas concomitantes for-
 cilyleones vocant. Neque il-
 lud dictum sale urbano ca-
 ret, ac mordacitatis expertus
 est, quo erga Proconsulem
 vsus esse fertur. Etenim v-
 nus ex his erat, qui crura tos-
 iumque corpus unguento so-
 lebat perungere. Porro au-
 tem quidam Cynicus cum in
 lapidem ascendisset, hoc in-
 psium in eo turpibus verbis
 accusauit, & tanquam ob-
 scenū & fœdè factum pro-
 brose calumniatus est, adeò

ut Proconsul inflammatus iracundia, Cynicum captum ab-
 ripi inberet, què aut fustibus contusus, aut exilio multatus
 rus erat. Verū cū forte fortuna interuenisset Demonax, depre-
 catus est Proconsulem, ut illi delicti gratiam concessa venia

ἔχων αὐτῷ, κατὰ τὴν περὶ
 ἡριον τοῖς κωμικοῖς παρρη-
 σίαν θρασυομένω. ἀπὸς
 τῷ δὲ εὐάνθυπάρη· νῦν μὲν
 τοῖ ἀφίμυ αὐτόν, ἀν δὲ ὕστε-
 ρον τοιοῦτόν τι τοῖ μῦθος, τί
 παθεῖν ἀξίος εἶσι, καὶ ὁ Δι-
 μῶναξ, δραπανιδίω τὸ τι
 αὐτόν λέλουον. ἀπὸ δὲ τι-
 νι, στρατοπέδωρ ἅμα καὶ ἐξ
 θνους εὐ μύριςον πλὴ ἀρχὴν
 ἐμπιστῶντι, ἐκ βασιλέως ἐξ-
 ρομένω, πῶς ἀν τις ἀείσα
 ἄρξῃ ἀόρητι, ἔφη καὶ ὁ
 διγὰ μὴ λαθῶν, ποτὰ δὲ ἀ-
 κῶων, ἐρομένω δὲ τινι, ἢ καὶ
 αὐτὸς πηλοκώτας ἰδία, οἷα
 οὐδ', ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς με-
 λίσθας τινὲν τὰ λυρία; πῶς
 δὲ τῆ Ποικίλης ἀνδραίψα ἰ-
 δῶν, πλὴ χῆρα ἀπικκομῆς
 μωρ, ὁ ψὲ ποτε ἔφη Ἀθλοάας
 ἀκόνι χαλκῆ τῆ μιμνήνα τὸν
 Κωάγροον, καὶ μὴ καὶ Ροξ-
 φῖνον τὸν Κυπεοον, λίγω
 δὲ τὸν χαλκόν, τὸν ἐκ τῷ πε-
 ρπάτου, ἰδῶν ἐπὶ πολὺ τοῖς
 Πιεπά-

faceret, cum hoc peculiari
 quadam dicendi libertate Cy-
 nicorum ausus esset. Ad qua
 ille ita respondit: In praesens
 quidem hunc tibi impune
 dimittam: ceterum si postea
 hac tale quippiam animi tes
 meritate ac linguae intem-
 perantia inductus designa-
 urit, qua poena afficienda
 erit? Ad quem Demonax:
 Sanè tunc illum inungi, seu
 dropace velli iubebis. Al-
 teri cui rex & castra & mas-
 gnum exercitum vna cum im-
 perio crediderat, querenti
 quaratione quispiam impe-
 rium quam optime admini-
 strare possit: Si ira, inquit, va-
 cauerit, & quamminimùm
 loquens, plurima audierit.
 Scisciantanti cuidam, num &
 ipse placenti desceretur:
 An tu igitur, inquit, apes
 existimas fatuis suos fauos
 concinnare? Apud portu-
 cum multa pictura & varia
 conspecta statua manibus
 mutila: Serò tandem, inquit,
 Athenienses aenea imagine Cynigerum honestarunt. Atqui
 Rufinum quoque Cyprium, claudum illum dico, ex schola
 Peripet-

Παιπάτοις ἰνδιατείδουσα, ὁ
 δὲ δειν, ἔφη, ἀνασχωτό-
 τιρον χωλοῦ πειπατήτηκῶ.
 ἐὰν δὲ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἔ-
 πιτιμῶν ἕμα σιωθούλων
 αὐτῶ, ἐλαγίδαι γυωαῖα, καὶ
 παιδοποιήσασθαι. πρίπαρ γδ
 καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἔ-
 τιρον ἀνθ' αὐτοῦ καταλι-
 πῆν τῆ φύσε, ἐδουκῆκῶτα
 τα πῆς αὐτῶν ἀπικείναδ.
 ἐκοῶ, ὁ Ἐπίκτητε, δὲς μοι
 μαν τῶν σαυτῶ θυγατέ-
 ρων. καὶ μὲν καὶ τὸ πῆς Ερ-
 ξιον τὸν Δεισοτικὸν ἄς
 γὰρ αὐτῶν παγκάρισον μὲν
 ὄντα, καὶ μνεία λακὰ ἐρασο-
 ῶρον, τὸν Δεισοτικὸν, ἢ δὲ
 εἰματῶ αὐτῶ τὰς δεικα λα-
 τηροίας ἔχοντα Βρμῖν, ἔ-
 φη, ἀληθῶς ἄξι. ὁ δὲ δεικα λα-
 τηροῶν. Ἀδλωαῶν δὲ σκε-
 πῶν κατὰ τῆσιν τὸν
 πῆς Κοενθίος, κατὰ σισαδαι
 θίαν

Peripatetica, cum multo
 tempore vidisset conuersa-
 tem cum Peripateticis. Claus-
 do Peripatetico, inquit, ni-
 hil est turpius, atque impu-
 dentius. Caterum cum Epi-
 cteus quoque aliquando ob-
 iurgans ei consuleret, ut vo-
 xore domum adducta, libe-
 ris procreandis daret ope-
 ram, affirmans hoc viro
 philosopho non indecorum
 esse, aliter videlicet sui lo-
 co naturæ relinquere: festis-
 sime illi redarguto respon-
 dit: Da mihi igitur, ὁ Επὶ-
 κτε, unam filiarum tua-
 rum. Sed nec hoc quidem
 indignum memoratu esse vi-
 detur, quo Herminum Ari-
 stotelicum acerbè notauit.
 Etenim cum non ignoraret
 illum extremè malum esse,
 innumeræque flagitia desig-
 nantem: Aristotelem verò,
 eiusque decem categorias, quas
 predicamenta vocant Dia-

lectici, nunquam non in ore habuit: Sanè verò, inquit,
 Hermine, decem categorijs te haudquaquam indignū esse o-
 pinor. Atheniensibus quondam consultantibus quadā amula-
 tione erga Corinthios de singulari certamine congregientiū
 〇〇 4 consi.

βιαρ μονομάχων, προση-
 θάραι αὐτῆς· μὴ πρότερον,
 ἔφη, ταῦτα ὡς Ἀθληταῖοι, ψυ-
 φισαθε, ἄρ μὴ τοῦ ἰκίου τὸν
 βωμὸν καθίλητε. ἰαὶ δὲ εἰς
 Ολυμπίαν ποτιῖσθοντι αὐ-
 τοῦ Ἠλλῶσι ἀκόνα χαλκῷ ψυ-
 φισαντο· μηδ' αὖ μὴς τοῦτο, ἔ-
 φη, ὡς ἄνδρες Ἠλλῶσι, μὴ δό-
 ξητε ἰναδίσαν τοῖς προγόμοις
 ἡμῶν, ὅτι μίτη Σωκράτης, μί-
 τ' Διογέους ἀκόνα ἀνατεθεῖς
 κείσιν. ἡκούσθε δὲ αὐτοῦ ποτι-
 καί περ τὸν τῶν νόμων ἕμ-
 παρον ταῦτα λέγοντο, ὅτι
 λιθωμένους ἄρχησοι εἶνα-
 οἱ νόμοι, ἄρ τε ποικροῖς ἄρ
 τε ἀγαθοῖς γράφουσαι. οἱ μὲν
 γὰρ εἰς δικαίαν νόμων, οἱ δὲ
 ἐπὶ νόμων, ἔδρα βελτίους γί-
 γνουσαι, τῶν δὲ Ομήρου σι-
 χων ἕνα ἡδὲ μάλιστα, Κἀτθαν'
 ὁμῶς ὄτ' ἀρ γὰρ ἀνὴρ, ὃ τε
 ποτιῖσθοντι ἰσχυρῶς. ἐπὶ μὲν δὲ καὶ τ'
 Θερισίτων, ὡς λιωτόν τινα
 ἀκμηζόρον, ἰρωτικῶς δὲ πο-
 τε τις αὐτῷ ἀρῆσκει τῶν φι-
 λοσόφων, ἔφη πάντων ἡ θαν-
 μασι,

natorem. Interrogatus, quis illi potissimum ex philoso-
 phis probaretur, inquit: Omnes equidem admiratione di-

constituendo spectaculo ac-
 cedens dixit: Ne prius hæc,
 Athenienses decernatis, quàm
 misericordiam aram subverta-
 tis. Cum in Olympiam semel
 profectus venisset, illiq; Hes-
 lei arcam statuam erigen-
 dam decrevisset: Nequas
 quam hoc facietis, inquit,
 viri Hælei, ne maiores non
 stros probro officere videamini,
 cum neque Socrati, ne-
 que Diogeni statuam poni
 curarunt. Quin ipse præsens
 hæc illum ad Iurisperitum
 dicentem audiui, periculum
 esse ne leges omnes sint inu-
 tiles atq; superuacua, quodq;
 nec bonis nec malis rogen-
 tur. Etenim illi non egent
 legibus, ij verò per easdem
 nihil sunt meliores. Ex Ho-
 mericis versiculis unum ex-
 elisimè calluit:

Strenuus ut segnis fatæ
 potiuntur eodem.

Laude profæqui solitus est
 Thersten, ut Cynicum quen-
 dam liberæ linguæ concio-

μισοί, ἐγὼ δὲ Σωκράτῃ μίση
 σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην,
 καὶ φιλῶ Ἀριστοποῦλον ἰδίου δὲ
 ἱεροδότηου δέοντα τῶν ἰκα-
 τέρ, ἄνοστον, ἄλυτον, ἐδλίνα
 ἰνοχλήσας τι ἢ αὐτίσας, φι-
 λοις χέουσι, ἐχθρόν ἐδλί-
 να ἐδλί πάποτε ἰσχυκός. καὶ
 τοσοῦτον ἔρωτα ἔσχωρ πῆδς
 αὐτὸν Ἀθληαίοιτι αὐτοί, καὶ
 ἅπασα ἢ Ἐκὰς, ὡς παρῶντι
 ἰπξανισαομαι μὲν τοὺς ἄρ-
 χοντας, σιωπῶν δὲ γίνεσθαι
 παρὰ πάντων. τὸ τελευ-
 τῶν δὲ, ἡδὴ ὑπέρχει ὄν,
 ἄκλιτο, ἄς ἡ τύχοι, παρ-
 αὐρ οἰκίαν, ἰδέσθαι, καὶ ἰ-
 κάθειναι, τῶν ἰνοικουώτων
 θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἔχον-
 μένων τὸ πρᾶγμα, καὶ τινα
 ἀγαθὸν δαίμονα ἰσχυλυν-
 θεῖα αὐτοῖς ἄς τῶ οἰκίαν.
 παρῶντα δὲ αὐ ἀρταπόλι-
 σὺ ἀνθάλκον παρὸς αὐτὰς,
 ἰκά=

u scente consenuisset, inuocatus in quamecunq; domum forui-
 to incidisset, in ea cibum sumebat, ac dormiebat. Quo nomi-
 ne earundem adium familia plurimum sibi gratulabatur.
 Demonactē viso Deum sibi ostensum esse existimans, aut a
 liquem bonum genium seu dæmonem in domum intrauisse.
 Prætereuntem verò pistrices certatim ad sese trahebant,

ἐλάση ἀξίῳσα παρ' αὐτοῦς λαμ
 βάναυτ' ἄρτον, καὶ τὸ αὐτο
 χίαν ἰαυτῆς ἢ δι' ἀνοχῆς ἔπιτο.
 καὶ μὲν καὶ οἱ παῖδες ὀπίσθας
 πρὸς ἑφρον αὐτῷ, πατέρα δὲ
 νομάσονται. σάσας δὲ ποτε
 Ἀθλάσιοι γρομένους, ἀσθλ
 θρ' ἄς τῶν ἐκκλησίων, ἢ φα
 νῆς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησον
 αὐτοῖς· ὁ δὲ ἰδὼν ἦδον μὲν
 γυμνάτας, ἔδιν ἄπῳρ, ἢ αὐ
 πὸς ἀπυμάζην. ὅτι δὲ σιωπῆ
 τῆν οὐκ ἔθ' οἶός τε ἄν αὐτῷ ἐ
 πικουρῆν, ἀπῳρ πρὸς τοῦς
 παρόντας τὴν ἰναγόνιον τ'
 κερύκων πόδα, Λάγα μὲν
 ἀγῶν τῶν καμίσων ἀθλοῦν
 ταμίαις, Κερύκας δὲ λαλῆ μν
 ἐκτι μίθων. Καὶ πάντων
 ἀποχόμενος, ἀπῳρ τὸ βίβ,
 φασίς, καὶ οἱ αὐτὸς ἰνα
 τυγάνοισιμ ἰφάνιτο ὀλίγον
 ἔτι πρὸ τῆς τριπύτης, ἰρομέ
 νον τινὸς, περιταφῆς τί κ
 λῶας;

Iam finis est pulcherrimorum munerum.

Certaminis non differendum esse amplius.

Tempus monet:

ac discendens ab omnibus, hilario vultu diem suum obiit,
 quali semper obuiam venientibus conspectus est. Aliquan
 to ante verò quam moriebatur, interrogante quopiam,

De se.

vnaquaque cupiens ut à se
 panem acceptaret : ac ma
 gnā felicitatem sibi datam
 esse interpretabatur illa , à
 qua panem accepisset. Quin
 etiam pueri poma illi affe
 re solebant , patrem hono
 rificè compellantes. Glie
 scente aliquando inter A
 thenienses discordia, per se
 ditionem dissociatis civium
 animis, in concionem in
 gressus est : cumq; tantum
 comparuisset, factò silentio
 discordantes compefcuit.
 Verum cum penitencia du
 ctos eosdem respuisse ani
 maduerit, nullo adiecto
 verbo & ipse abiit. Cete
 rum cum iam haud obcura
 re persentisceret se sibi am
 plius auxilio esse non posse,
 dicta ad praesentes qua in
 certamine pracones uti so
 lent clausula :

δουρας, μη̄ ποδων παραμονυτε,
 εφ' η̄ η̄ δ' οδ' μη̄ μεδ' αψδ. φασ
 μιν Αιχενος, τι οῡν εν̄ ασ-
 χεδρ, θρονιοις κη̄ νυσι βορᾱν
 πεθεθ' ανα τη̄ κλυτου ανδρ' ος
 σωμα κη̄ μη̄ν εδ' επ' αβορα,
 εφ' η̄, τ' ε, η̄ μελ' κη̄ δεθ' α-
 νω, λ' αοις τοις χ' αοιμ' ε' ο-
 θ' α. οῑ μιν τοι Αθλωαοι κη̄ ε-
 θαφαρ' αὐτ' αμωσιᾱ μιν α-
 νοπρεπ' ος. κη̄ επιποδ' επιθ' η̄
 φαρ, κη̄ ε' θ' αοιμ' η̄ λιθινον,
 εφ' οὐ̄ αὐθ' οπ' οτε̄ λαμνοῑ α-
 πααυ' αη̄, προσκλυοῡσιν, κη̄
 ισιφ' ανω̄ η̄ς τιμ' η̄ ανδρ' ος
 αζ' αμνοῑ η̄ ρορ' ειν̄ κη̄ η̄ λι-
 θον, εφ' οὐ̄ η̄ αβ' η̄ ε. επῑ μιν
 η̄ τ' η̄ κη̄ φορᾱν, εν̄ η̄σιρ' οσις
 εν̄ ανλω̄ η̄σιν, κη̄ μαλιστᾱ τ' α-
 φη̄σοσ' φαρ' οὐ̄ τοῑ μιν̄ τοῑ δ'
 ποδ' ατω̄, η̄ αοιμ' ον̄ η̄ αη̄
 η̄ ος τ' ορ' ταφον. ταῡτα ο̄ λ' α
 παν̄ εν̄ ποδ' ατω̄ απ' εμνημο-
 νη̄σιν. κη̄ η̄σιρ' αη̄ τ' οτω̄ η̄ ος
 αναγινωσκουσῑ νοη̄σ' ατω̄,
 οπ' οτῑ η̄ αν̄ ε' αν̄ η̄
 η̄ εν̄ ε.

His humeri pheret, usq; ad sepulchrum efferebant mor-
 tuum. Hæc nimium pauca ex multis super Demonactis vita
 percensere libuit, ex quibus haud difficulter coniecturam fa-
 cere licet legentibus, cuiusmodinam ille vir fuerit.

De sepultura verò quid im-
 peras? Ne vos hæc cura re-
 mordeat, inquit, sollicitas et-
 enim scator me sepeliet. Re-
 spondente autem illo, annon
 turpe foret & nefarium, si
 tanti viri corpus volucris
 & canibus dilaniandum ob-
 iiceretur? Atqui nihil ab-
 surdū est, inquit, si mortuus
 quoq; nonnullis animalibus
 utilitatem aliquam allaturus
 fuerit. Ceterum Athenien-
 ses magnifico funere elatum
 illum sepelierunt, multoque
 tempore eius obitum luxu-
 runt, ac sedem illam lapideā
 super qua, siquādo correptus
 lassitudine quiescere sole-
 bat, adorabant, fertis coro-
 nantes in honorem viri, exi-
 stimantesq; sacrum esse lapis-
 dem in quo sedisset. Circa
 funeris verò effereudi pro-
 curationem, nemo erat qui
 non accurrisset, maximè ve-
 rò ex Philosophis. Illi subie-

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

IN depingendo Demonaſte philoſophorum omnium ſeſtiffimo non alio quàm in Alexandro Pſeudomante vius eſt Lucianus artificio, hoc eſt, limato & exculato. Sed in hoc perfectæ virtutis exemplum oſtendit. Quid enim fuit Demonaſte ciuilius aut popularius, qui tamerſi philoſophus eſſet, tamen à communi hominum vita & ſenſu nulla vitiaſus intolerantia aut philoſophica moroſitate corruptus non abhorruit. Commendatur autem à patria, natalibus corporis exercitatione & valetudine, ſtudio & profeſſione philoſophie, ab ijs quæ priuatim & publicè egit, amore & officijs aliorum in illum, tum à morte & ijs quæ circa finus & ſepulturâ acta ſunt: Præter autè exordium à laude ætatis ſuæ narrationem qua ad imitationē incitat iuuentutē, & perorationē aliam orationis partem nō habet.

a BOEOTICVM Soſtratū.] Soſtrati Boeotiſi ſortariſi meminit in quodam mortuorū dialogo, in quo habetur prædo, & ſua nequitia cōiunctus facinorū cauſam in fatum tranſferre, quē in Alexandro Pſeudomante inter ſcleribus nobilitatos annumerat. Soſtrati cuiuſdam Sicyoniꝝ Pauſaniæ in Eliaca lib. 8. meminit, qui cognomento dictus ſit ἀργοχέαιρος, quòd colluctantes ſummis digitis adprehenderet, neque prius dimitteret, quàm ſeſe victos faterentur, de quo Suid. etiam. Lucianus in Sympoſio vel Lapiſhis Soſtrati cuiuſdam meminit, qui Cleodemi diſcipulus fuit, cuius vxor ab ipſo Cleodomo ſuprata fuit. Neſcio an hic Ariſtodemi frater fuerit & inter memorabiles Græcaticos, de quo Strabo lib. 14. Soſtrati autè Gnidij Architecti Lucianus mentionem facit in lib. Quomodo hiſtoria ſcribenda ſit, & in Hippia. De quo etiam Strabo lib 17. & Plin lib. 38. c. 2. b Herculem.] Id cognominis vulgo ſtrenuus ac laborū tolerantiffimus fuiſſe attributū ſcribunt Varro, Plutarchus, Plinius, & Macrobius. Quæ denominatio durat adhuc apud Gallos, quoties viros fortes decorant c illorū pedibus.] i neuiquam in exercitatus, neque videt. Idem hoc proverbio vſus eſt in Rhetorū præceptore, quo vocat eos, quo nullis bonis diſciplinis inſtructi audaciter ad rha-

toricum

toricum manus accedunt. d Neq; summo digito attingerat.]
 i. leuiter & quasi negligentem. Ductū proverbium ab iis, qui unus
 tollentem extremis digitis, quasi d eis causa & perfunctorie ad-
 iuuant. Hoc vsus est Cicerone pro alio & Iulianianus Institutio-
 num suarum lib. 4. vii. de publicis iudicijs, qui vltimus est. Vide
 Chiliarcum nostrum. e Socraticam ironiam.] Ab æra-
 via autem Socrates ἄρα dictus est i. dissimulatio. Vtebatur en-
 nim (ait Cic. 1. Off.) subter ea dissimulatione, quam Græci ἀ-
 γαντων vocant, quam ait in Africano fuisse Lælius. f Ipsa qui-
 dem peccata reprehendebat.] Hunc faciendi modum sumo
 pserrat ex Asiæ Sophoclis: ἀλλ' ὠπιεῖ ἀρχῆς, ἀρχε: καὶ τὰ σέμει' ἐπι-
 κήλαζ' ἀλέειν. i. Sed quibus ius imperandi habes, his impera, &
 illos castiga istiusmodi honestis verbis. Annotat ibi Triclinius:
 ὠπιεῖ: φασι, ἐπιπλήξα σε πηγήλω ἔτω καὶ, καλᾶζω σε καλᾶσιν. E-
 πεί δὲ εἰς τὰ αὐτῶν ἡ κήλασις ἀφ' λόγων λέω, ἀφ' ἑτοῦ πᾶσι μὲν ἔ-
 πι καλᾶζω, ἐκείνους φασι. i. Quemadmodum dicitur, iis se ictus,
 ita & punio te punitione. Quia verò hic punio orationi fie-
 bat, ideo etiam, honestis verbis illos punire, dicit: Bene hoc scho-
 lion, sed ex quo tamen hoc vtilissimum præceptum sumpsimus,
 & diuturna obseruatione verum esse deprehendimus. g Exi-
 stimabat homini esse peccare.] Cuiusuis hominis esse er-
 rare, nullius nisi insipientis, perseverare in errore, Verinus:

Errare est hominis, sed non persistere, sape

Optimus est portus vetere consilium. Iuuenal.

Sar. 8. Salomon Prouerb. 28. Sen. libr. 4. decl. 3. Pater, inquit,
 humanum est errare. h Rem omnium max. man in re-
 bus humanis amicitiam.] Acced vi Lucian. alibi, ius pro
 imaginibus dicit: Amicitia sola, arma multa atque inexpu-
 gnabilia existit. Publius: Auxilia humilia, firma consensus fa-
 ciunt. i. Amicæ nunquam hâstis.] Lutare enim vitæ sacrifi-
 care est, & impetrare. Sueton. in Casare: Deum plurius hostijs
 testis non lutare non posset, intrant evisum sreta religione.
 k A Phavorino.] In Phavorinum Aretasensem philosophum
 hac tria iactata sunt, vt miranda vixq; credenda, cum Gallus
 esset, scire Græcè cum Eunucho, accusatum fuisse de adulterio:
 Postremò quòd cum Adriano imperatore similitatem gerens, vi-
 ueret. Huius aream statuam deiecerant Athenienses, vt hominis

(Casari)

Celari inimicissimi. Erant enim Athenienses Adriano Cæsare
 vestigales. Id posteaquam ei nunciatum est, nihil commotus, dicitur,
 vultus erat Socrati ab Atheniensibus erea privari statua,
 quam bibere cicutam, contempsit statua iacturam, vita incolu-
 mi. Hunc quidam dicunt fuisse diſſocii. i. duplicis naturæ & cu-
 pōſiſſi. seu maus virum & feminam. His Plutarchi habitus
 est emulus, cuius scriptorum copiam iniquo ferebat animo. Sunt
 qui vocant sophistam. Hoc fecit hominis studium singulare cir-
 ca rhetoricen & eloquentiam. Eius vitam descripsit Philostratus
 lib. 1. Sophistarum. l. Herodes grauter.] Atticus. Hu-
 ius Herodis Gellius, Spartianus, Pausanias & alij meminere, sed
 in primis Philostratus, qui eius vitam copiose in Sophistis con-
 scripsit. m. Strenuus & legnis fato.] uirtutis pro uirtute
 ut, per syncopeu uirtutis. β. Idem iam annotauimus in Charonte.
 ἐργασίας. Praeterit meū participij pro ἐργασίας, cum prothesis e, ver-
 bi ἐργασίας. Omnes promiscue moriendum est. Idem in Demosth.
 encomio : Omnes homines naturā morti obnoxij sunt, etiam si
 quispian conetur, se inclusum in caueam seruare.

ΟΝΕΙΡΟΣ Η Α.

λεπτερόν.

SOMNIUM, SEPT

Gallus.

Erasmo Roterodamo interprete.

ARGUMENTVM.

HOC dialogo diuinitatum atq; potentia incommoda
 molestiasque persequitur, ostendens quam contra
 tranquilla res paupertas sit, si modò sit sorte sua con-
 tenta. Facit autem hoc veluti collatione quadam. Nam
 in priore quidem parte dialogi Micyllus somnium ex-
 ponendo suum, Eucratis cuiusdam opulenti cœnas, di-
 uitias, luxum, & quæcunq; vulgò speciosa & expetenda
 videntur, extollit, adiecto etiam encomio auti, tum ab
 exemplis, tum ab effectu & usu & cæteris amplificato.
 In posteriore autem parte Gallus, qui ex Pythagora in
 auct transformatus, cum hero suo Micyllo colloquens
 introducit, diuitum cum priuatorum ac ciuium, tum
 regum atque potentum molestias, curas & pericula re-
 censet;